

מסכת תמיד

פרק ד משנה ב

לא הָיָה שׁוֹבֵר בּוֹ אֶת הָרֶגֶל, אֲלֹא נֹקֵב מִתּוֹךְ עֶרְכּוֹבוֹ וְתוֹלֶה בּוֹ. הָיָה מִפְּשִׁיט וְיֹרֵד עַד שֶׁהוּא מַגִּיעַ לְחֻזָּה. הִגִּיעַ לְחֻזָּה, חָתַף אֶת הָרֹאשׁ וּנְתָנוּ לְמִי שִׁזְכָּה בּוֹ. חָתַף אֶת הַכָּרְעִים וּנְתָנוּ לְמִי שִׁזְכָּה בָּהֶן. מָרַק אֶת הַהֶפְשֵׁט, קָרַע אֶת הַלֵּב וְהוֹצִיא אֶת דָּמוֹ. חָתַף אֶת הַיָּדִים וּנְתָנוּ לְמִי שִׁזְכָּה בָּהֶן. עָלָה לָרֶגֶל הַיְמָנִית, חֲתָכָהּ וּנְתָנָהּ לְמִי שִׁזְכָּה בָּהּ, וְשָׁתִי בִיָּצִים עֲמָה. קָרַעוּ, וְנִמְצָא כֻּלּוֹ גָּלוּי לְפָנָיו. נָטַל אֶת הַפָּדָר וּנְתָנוּ עַל בֵּית שְׁחִיטַת הָרֹאשׁ מִלְּמַעְלָן. נָטַל אֶת הַקֶּרְבִּים וּנְתָנוּ לְמִי שִׁזְכָּה בָּהֶם לְהַדִּיחָן. וְהִפָּרַס מְדִיחִין אוֹתָהּ בְּבֵית מְדִיחִין כָּל צֶרְכָּהּ. וְהִקְרִיב מְדִיחִין אוֹתָן שְׁלֹשָׁה פְּעָמִים בְּמַעֲוֹטָהּ, עַל שְׁלֹחָנוֹת שֶׁל שִׁישׁ שֶׁבֵּין הָעַמּוּדִים:

